

Melanchólia má pre mňa farbu západu slnka. Ružová bez nehy, odretá do krvava, zaplápolá okolo hlavy smutnej vrby ako tragická svätožiara. Cudzokrajné kríky a okrasné trávy decentne lemujúce dláždené cestičky sa v nej mdlo zalesknú.

Lekno na hladine jazierka uzavreté pred svetom, hneď vedľa altánku skupinka triviálnych, domáckych cíní neslušne hýriaca farbami. Chvíľami sa mi zdá, že spoza smrekov nevykukne náš dom, ale prinajmenšom šľachtické sídlo. Mamin hrad a jej zámocká záhrada, plod jej vášne a umu záhradného architekta.

Sedí v kresle, pohľadom pohládza záhony a rukou si upravuje svoj večný účes – mikádo

z hustých, tmavých vlasov, ktoré som po nej, bohužiaľ, nezdedila.

Pred ňou na stole stojí šálka s čajom. Ladí so šľachtickou záhradou. Nevyznám sa v porceláne, ale som si istá, že je z tých lepších. Ako všetko, čoho sa mamina ruka dotkne. Škoda, že nežijeme v starých časoch, náramne by sa jej hodiť oslovenie pani profesorová.

Pozrie na mňa svojimi pokojnými očami, vlúdne a dostatočne odťažito. Dostatočne na to, aby som sa jej s niektorými vecami nezverovala. Aj tak viem, aká by bola odpoveď.

Niekedy sa mi zdá, že si jedna druhú prezeráme s utajovaným údivom nad tým, ako je možné, že dve tak odlišné ženy spájala kedysi pupočná šnúra. Za roky, čo sa poznám, som o sebe nezistila nič povzbudzujúce, čo by som od nej bola zdedila. Možno mám iba slepú škvrnu. No ani sa nepamätám, že by mi mama niekedy povedala okrídlenú vetu, ktorú matky hovoria raz so skrytým nadšením, inokedy s bolestným poznaním: Ty si ako ja.

„Ide to v práci?“ prehodí zrazu a upije si zo šálky.

Mám pocit, akoby oboje urobila veľmi leda bolo.

„Ide,“ odvetím, naoko tiež ledabolo.

Viac sa nepýta. Viem, že jej moja práca nevonía. Čo už s tým? Voňavá naozaj nie je. Voňavá je matkina záhrada, kuchyňa a spomien-

ky na detstvo prežiarené otcovým úsmevom, na čas, keď spolu s nami deťmi objavoval vesmír jazykom značne vzdialeným jeho univerzitnej reči.

Mama mu tú úlohu láskavo prenechala. Tak ako mu prenechala ilúziu mnohých vecí a pritom starostlivo a neohrozene budovala svoj svet, v ktorom sme mali mať všetci svoje pevné, viac-menej jasne stanovené miesta.

Vždy bola praktická. Aj vtedy, keď ju vlni viezli do nemocnice so srdcovým záchvatom. Nakázala mi, čo mám doniesť a urobiť.

„Otec nevie zvládať takéto situácie,“ povedala mi. Skonštatovala to tak triezvo, až sa to k permanentnému lúboštnému obdivu voči mužovi jej života vôbec nehodilo.

Vtedy som si prvýkrát uvedomila, ako dobre sa navzájom ľudia poznajú, keď spolu žijú dlhé roky.

„Kedy sa otec vráti?“ opýtam sa.

„Zajtra,“ odpovie a zdá sa mi, že za tým počujem ľahučký vzdych.

Kedysi s ním chodievala všade, kam sa dalo, a aj s nami. Milovala som tie cesty.

Teraz už radšej ostáva v svojej záhrade. Je to bezpečnejšie, pohodlnejšie, aj keď sa bojí. O svojho pána profesora, aby sa mu nestalo niečo po ceste a aby na ňu nezabudol.

Odrazu sa na mňa prenikavo zadíva.

„Čo budeš ďalej robiť?“

Myslela som, že téma môjho životného uplatnenia je na tento deň vyčerpaná, o to viac ma to zmätie.

„Neviem,“ hlesnem do dusnej atmosféry presýtenej vôňou kvetov a matkinho strachu.

Podvedome vycítim, že moja dnešná návšteva sa týmto skončila. O chvíľu sa vykrútim pod zámienkou, že ráno skoro vstávam a odolám matkinmu presviedčaniu, aby som ostala spať u nich. Odídem napriek tomu, že viem, ako sa budem celý čas báť, či sa jej v noci niečo nestane.

